

॥ ॐ श्री साईराम ॥

॥ ॐ श्री साई लोकरक्षापरायणाय नमः ॥ (४२)

सर्व (समस्त) लोकानुं रक्षण करवामां जे व्यस्त छे,

येवा श्री साईने अमारा नमस्कार छे.

भगवाने गीतामां 'हुं' शेना माटे जन्म लउं छुं, तेनुं कारण आपता कहुं छे के - 'परित्राणाय साधुनाम' अटले सज्जनोनुं रक्षण करवा माटे हुं जन्म लउं छुं. भगवान श्री सत्य साईबाबा अे वर्तमानना अवतार छे अने ते सतत बाबा सज्जनोना रक्षणार्थे (रक्षणमां) व्यस्त होय छे.

येवा ज अेक सज्जन परमभक्तनुं रक्षण स्वामीअे केवी रीते कर्युं, तेनी आ अेक कथा. कुप्पम अहींयां रहेता श्री राधाकृष्ण स्वामीना परमभक्त हता. तेमने वा नी तकलीइ हती अने ज्यारे ते उथलो मारती त्यारे तेमने पेटनो असह्य दुःभावो उपडतो अने उलटीओ शरु थती. अेकवार आवी ज तकलीइ तेमने थवा लागी. असह्य वेदना अने उलटीओथी तेमने अटली अशक्ति आवी के बे जणाअे पकड्या वगर अेक डगलुं पणु यालवुं तेमने माटे मुश्केल हतुं. (अशक्य हतुं) अटले डॉक्टरोअे तेमने एंजेक्शन आपीने सूवडावी दीधा. तेमने गाढ निद्रामां जोईने धरना लोको पणु सूई गया. वय्ये ज कोईनी आंभ भूलता तेमणे जोयुं तो राधाकृष्ण पलंग उपर नहोता. बधी जय्याअे शोधभोग शरु थई. कोईना सहारा वगर अेक डगलुं पणु याली न शकनारा राधाकृष्ण गया कथां?

ज्यारे ते धरमां न मज्या, त्यारे बधा जोर जोरथी तेमने साई देवा लाग्या. ते वभते धरनी नजुकना इवामांथी अवाज आव्यो-" हुं अहींयां छुं. " बधा लोको इवा तरइ दौड्या. इवो भूब ज उंडो हतो अने तेनी दीवाल पणु पांय इट उीथी हती. तेथी ते अंदर पड्या केवी रीते ते प्रश्न बधाने मूंठवतो हतो. अंदर डोकाईने जोता, ते बन्ने हाथ उपर करीने कोईना आधारे उभा रहेला देभाया. अटले तेमना दीकराअे नजुक ज पडेली वीस इटनी अेक लाकडी आधार माटे तेमनी तरइ इंडी. इवो अटलो उंडो हतो के ते लाकडी तेनी अंदर पडी गई. अटलामां ज ड्युटी परनो अेक पोलिस अधिकारी त्यां आव्यो. ते आ बधुं जोईने धरमांथी अेक भुरशी लई आव्यो अने दोरडाथी बांधीने तेणे ते इवामां छोडी. परंतु, ते पणु तेमना सुधी पहोयती नहोती. त्यारे इवाना पगथियां परथी अंदर उतरेला तेमना दीकराअे हाथथी तेमने उपर भेंचवानो प्रयत्न कर्यो, परंतु ते पणु निष्कण थयो अने अयानक कोईअे नीचेथी घक्को मार्यो होय अेम राधाकृष्ण उपर इंडाई गया, अने धीरेथी भुरशीमां ज पड्या. बधाअे (आस्ते) दोरडुं भेंचीने तेमने उपर लीधा. (बहार काढया).

ઉપર આવ્યા પછી બધાએ તેમને ચોક્કસ શું થયું હતું એ પૂછ્યું. ત્યારે તે બોલ્યા-“વેદના અસહ્ય થવાથી આત્મહત્યા (જીવ દેવા માટે) કરવા માટે હું ફૂવા તરફ ગયો. આગળનું મને કાંઈ જ યાદ નથી. પણ ઠંડા પાણીનો સ્પર્શ થતા હું ભાનમાં આવ્યો અને કોઈના આધારે ઊભો હોવાનું મને જણાયું.” પોલીસ અધિકારીને આ બાબત પૂછતા તે બોલ્યો-“મારી અહીંયાં ડયૂટી નહોતી જ.” બે રસ્તા છોડીને પેલી બાજુએ પહેરો દેતી વખતે એક વૃદ્ધ ત્યાં આવ્યો અને બોલ્યો - “ તરત જ જા. રાધાકૃષ્ણને તારી મદદની જરૂર છે એટલે જ હું અહીંયાં આવ્યો.” આટલી ઊંચાઈ પરથી પડતા પણ રાધાકૃષ્ણને કોઈ જ નહીં, પરંતુ તેમના ખિસ્સામાંની વિભૂતિની ડબ્બી સાવ દબાઈ ગઈ હતી.

બીજે દિવસે સવારે બધા ટેક્સી કરીને સ્વામીના દર્શન માટે ગયા. પુદ્ગપતિ પહોંચતા જ, પ્રશાંતિનિલયમના ઓટલા પર ઊભા રહેલા સ્વામી હસતાં હસતાં બોલ્યા-“હજુ મારા ખભા દુઃખે છે. કાલે આખી રાત હું તમને પકડી ઊભો હતો.” બધાએ સ્વામીના ચરણોમાં સાષ્ટાંગ દંડવત્ કર્યા.

|| ૐ શ્રી સત્યસાઈનાથાર્પણમસ્તુ ||